

SALDO MINY

DOBA NEJISTOTY ZEIT DER UNSICHERHEIT

9. 11. 2020

5. VYDÁNÍ

Vážení a milí čtenáři,
jak jste si jistě všimli, již dlouho nebylo vydáno další číslo Šaldovin. Inu, důvod je prostý. Za nevydání březnového čísla může koronavirová situace, která je od března letošního roku součástí našich každodenních životů. Ano, i toto svádíme na covid. Bez dění ve škole se totiž podoba a účel školního časopisu může trochu měnit. Tudíž jsme i my v redakci byli trochu zmatení a zaskočení celou novou situací. Byť jsme nechtěli, aby i tady zněl celým číslem covid, momentální společenský impuls byl a je natolik silný, že se ani my nezdržíme komentáře.

Celá atmosféra je protkána chaosem v podobě nově vznikajících opatření a nařízení, která jsou, když se poštěstí, ponechána v platnost v řádu několika hodin. Nikdo se však netáže, zda jsou opodstatněná nebo vytržena z kontextu celé situace, která pro nás všechny byla na jaře nová a neznámá. Jak tyto zákazy ovlivní

školství, ekonomiku a celkový život společnosti? Do jaké míry je v tom zapleten populismus v souvislosti s volbami a do jaké míry zde média a politici ovlivňují atmosféru šířením strachu? Otázky se množí, až z nich většinou zbyde jen jedna - co se to tu děje?

Přeji vám do dnešních dnů nadhled a zároveň vás prosím, abyste si ho udrželi i při čtení tohoto čísla. Zpoždění s vydáním totiž není neznatelné. Název se však změnil – původní „doba zrychlená“ už by totiž moc neplatila. Anebo ano?

V každém případě si i vy dovolte prožít "dobu zpomalenou", a to prolistováním si dalšího dílu Šaldovin.

Lepším zítřkům zdar a nejistotě nezdar!

Klára Kopytková
(šéfredaktorka)

Geehrte und liebe Leser,
wie ihr bestimmt bemerkt habt, ist schon lange Zeit keine Ausgabe der Šaldoviny-Zeitungen erschienen. Der Grund, warum es keine Märzausgabe gab, war die Coronasituation, die inzwischen ein Teil von unserem alltäglichen Leben ist. Ja, den Grund schieben wir auf Covid. Ohne das Alltagsgeschehen in der Schule kann man das Aussehen und den Zweck der Zeitung ein bisschen ändern. Auch wir in der Redaktion waren ein bisschen verwirrt und überrascht von der neuen Situation. Trotzdem wir hier nicht das Thema Covid in der ganzen Ausgabe erklingen lassen wollen, war und ist der soziale Impuls so stark, dass wir es auch kommentieren müssen.

Die ganze Atmosphäre ist sehr chaotisch wegen immer neuen Maßnahmen und Verordnungen, die wenn wir Glück haben, nur für paar Stunden gültig sind. Aber niemand fragt danach, ob diese Maßnahmen begründet sind oder nur dem Kontext der ganzen Situation geschuldet sind, die für uns alle im Frühling ganz neu und unbekannt war. Wie beeinflussen diese Verbote das

Schulwesen, die Wirtschaft und das ganze soziale Leben? Bis zu welchen Maß spielt dort Populismus eine Rolle im Zusammenhang mit den Wahlen und wie stark beeinflussen die Medien und die Politik mit der Angst, die sie verbreiten, die Atmosphäre. Es gibt mehr und mehr Fragen, aber am Ende bleibt nur eine Frage: Was passiert hier eigentlich?

Ich wünsche euch für die nächsten Tage Abstand von den negativen Einflüssen und ich bitte euch darum, den Abstand auch beim Lesen dieser Ausgabe beizubehalten. Die Verspätung des Ausgabedatums ist nämlich nicht unmerkbar. Der Name wurde aber geändert – der ursprüngliche Name „Die beschleunigte Zeit“ – ergibt wahrscheinlich keinen Sinn mehr. Oder doch?

In jedem Fall genießt „Die verlangsamte Zeit“ mit der neunten Šaldoviny-Ausgabe.

Besseren Tagen viel Erfolg!

Klára Kopytková
(Chefredakteurin)

AKTUALITY AKTUALITÄTEN

DOPRAVA NA LINCE 12 JAKO V ROCE 2020? JIŽ DNES

Úpravou nadpisu únorové aktuality z webu www.saldoviny.cz vznikl nadpis této aktuality. Tehdy byl plánován nákup deseti moderních kloubových autobusů nejen pro linku 12. Od té doby se situace zásadně změnila – autobusy již vyjely do provozu.

Od 28. září se může cestující veřejnost setkávat na linkách 12, 25 a některých spojích do průmyslových zón s deseti autobusy Solaris Urbino 18 IV. generace. Vozy disponují například pohonem na stlačený zemní plyn (CNG), klimatizací, bezdrátovým připojením k internetu (Wi-Fi) a v neposlední řadě i USB porty pro nabíjení mobilních telefonů.

Celková cena pořízených autobusů se vyšplhala na 79,75 milionu korun a bude většinou uhrazena z evropských fondů. Další 14 milionů si vyžádala nutná úprava garáží ve Vilové ulici, dobře viditelných z jižní strany školy.

Studentům Gymnázia F. X. Šaldy, zejména těm,

kteří pravidelně využívají k dopravě do školy linku 12, přinesl nákup nových autobusů významné zlepšení. Jsou totiž nasazovány na velkou část klíčových spojů této linky. Zbytek tvoří ojeté německé autobusy Mercedes-Benz Citaro, které si stále zachovávají svou kvalitu a vozy Irisbus Citybus ze Zlína (dva ze tří mají tamní oranžovo-modrý nátěr). Ty jsou na tom se svým stavem trochu hůře.

První dodaný vůz Solaris vyjel na několik hodin do provozu už v polovině září, a to v důsledku výpadku jiného autobusu na lince 12. Stalo se tak v době, kdy se studenti dopravují na hodinu začínající v 9.15. Proto si někteří z nich mohli nový typ vyzkoušet s předstihem.

V následujícím období dojde též k dodání nových autobusů značky SOR. Tyto vozy budou mít standardní délku, tedy dvanáct metrů. Jejich přesný počet není vzhledem k nejasné smlouvě dosud znám.

Jiří Beneš (septima)

foto: Jiří Beneš

VERKEHR AUF DER LINIE 12 WIE IM JAHR 2020? SCHON HEUTE

Durch die Bearbeitung der Themas im Februar auf der Webseite saldoviny.cz entstand die Aktualität dieser Überschrift. Damals war der Einkauf von zehn modernen Gelenkbussen nicht nur für die Linie 12 geplant. Seit dieser Zeit veränderte sich die Situation grundsätzlich – die Busse sind bereits in Betrieb.

Ab 28. September kann die Öffentlichkeit auf den Linien 12, 25 und einigen Verbindungen zu Industriegebieten zehn Busse Solaris Urbino 18 der IV. Generation sehen. Sie haben zum Beispiel einen komprimierten Erdgas-(CNG) Antrieb, eine Klimaanlage, W-Lan und auch USB-Steckdosen zum Aufladen der Handys.

Der Gesamtpreis der gekauften Bussen ist auf 79,75 Mio. Kronen angestiegen und wird zum großen Teil aus Europäischen Fonds finanziert. Weitere 14 Mio. Kronen wurden für die Umgestaltung der Garagen in der Vilová Straße, die aus der südlichen Seite unserer Schule gut zu sehen sind, benutzt.

Für die Schüler des F. X. Šaldy Gymnasiums, vor allem für diejenigen, die regelmäßig mit der Linie

12 in die Schule fahren, führte der Ankauf der neuen Bussen zu einer Verbesserung. Sie werden zu einem großen Teil in der „artikulierten“ Folge eingesetzt. Den Rest bilden die gebrauchten deutschen Busse Mercedes-Benz Citaro, die immer noch ihre Qualität haben, und Busse des Typs Irisbus Citybus aus Zlín (zwei davon sind noch mit typischen Orange und Blaue bemalt). Diese befinden sich manchmal in einem schlechteren Zustand.

Der erste gelieferte Bus wurde schon in Mitte September für ein paar Stunden in Betrieb genommen, weil ein anderer Bus auf der Linie 12 fehlte. Es passierte in der Zeit, als die Schüler um 9.15 Uhr in die Schule fuhren. Deshalb konnten einige Menschen den Bus im Vorhinein ausprobieren.

In folgenden Tagen werden auch die neuen SOR-Busse eingeliefert. Sie werden eine Standardlänge haben – und zwar 12 Meter. Ihre genaue Zahl kennen wir wegen dem unklaren Vertrag noch nicht.

Jiří Beneš (7V)

Übersetzung: Dominik Serebriánský (3N)

Quelle: www.facebook.com/dpmlj

TIPY NA KNÍŽKY

NEZAPOMÍNÁTE ČÍST?

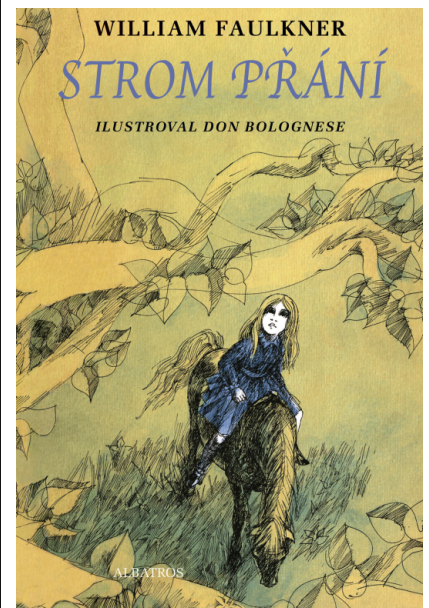
Strom přání

William Faulkner

Malá Dulcie má narozeniny. Jenomže když se ráno probudí, potká ve svém pokoji místo rodičů cizího chlapce se zářivě oranžovými vlasy. Zrzek jí navrhne, aby se s ním vydala hledat Strom přání.

A tak se Dulcie a její přátelé vypraví na podivuhodnou cestu, během které se jim mohou všechny jejich sny splnit.

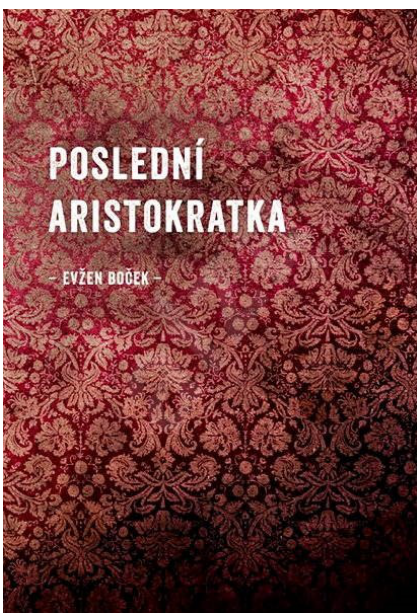
Anežka Bémová (kvarta)

zdroj: www.albatrosmedia.cz

Poslední aristokratka

Evžen Boček

zdroj: www.alza.cz

Marie III. se se svým otcem a matkou (která neumí ani slovo česky) vydává z Ameriky do Čech na hrad Kostka, který jim po pádu komunistů navrátili.

Na Kostce se setkávají s konzervativním kastelánem Josefem, hypochondrickým údržbářem panem Krásou a kuchařkou paní Tichou, která to občas přežene s alkoholem. V Česku jim navíc přibude spousta dluhů, ze kterých se je snaží dostávat právník Benda se svojí nevyzpytatelnou dcerou Deniskou. A jak to celé vidí Marie? To a více si můžete přečíst v románu od Evžena Bočka, ve kterém se hlavní hrdinka snaží vypsát ze všech svých životních útrap. Komedialní knížka, ve které se pobavíte spíš na účet jiných, má i pokračování – Aristokratka na koni a Aristokratka ve varu.

Veronika Šípková (kvarta)

ROZHOVOR INTERVIEW

PETR FISCHER

V tomto čísle vám přinášíme rozhovor s Petrem Fischerem, novinářem, držitelem Ceny Rudolfa Medka a Ferdinanda Peroutky a také absolventem našeho gymnázia.

zdroj: www.evropaspolecne.cz/kandidati

ÚVAHA, NEBO FEJETON?

- FEJETON

BÝT, ČI NEBÝT?

- NEBÝT

ROZUM, NEBO CIT?

- CIT

SURFOVAT V MOŘI, NEBO NA INTERNETU?

- V MOŘI

SVĚTLO, ČI TMA?

- TMA

KŘEMÍLEK A VOCHOMŮRKA, NEBO RÁKOSNÍČEK?

- RÁKOSNÍČEK

Vycházíme z toho, že jste studoval na našem gymnáziu. Připravilo vás FXko na další studium potažmo na další život?

V určitém smyslu mě připravilo velmi dobře, jelikož to bylo takové probíjení se tou školou. Já jsem přišel na gymnázium v roce '83, což byla ještě těžká normalizace, ale už se to trošku zvolňovalo. Hned vzápětí umřel Brežněv a začínala se trošku uvolňovat atmosféra ve společnosti, ale na gymplu to tolik nebylo. Takže jsme byli trochu svázaní ideologií a tím, že se učitelé trochu báli, aby někdo neřekl, že třeba někdo vyčuhuje. Jedna věc ale byla stejná, a to, že škola byla zaměřená na výkon. Tam nebylo tak důležité, jací lidé jsou, ale jaké výsledky vykazují. A my jako třída jsme to moc nebrali. Spíš jsme hledali sami sebe, tudíž jsme měli výsledky poměrně špatné a byli jsme pořád pod drobnohledem učitelů, kteří stále chtěli, abychom byli lepší a lepší. V určitém smyslu to bylo poučení ke konfliktu, ale jinak to byla škola jako každá jiná. **Minimálně ten výkon na škole zůstal... Jak se ale situace na gymnáziu změnila po pádu starého režimu, tedy po roce 1989?**

Situace se uvolnila, přišel rok '89, konflikty společnosti a její proměna. Člověk si uvědomil, že když cítí na gymplu, že něco není v pořádku a že společnost potřebuje uvolnění, svobodu, tak to byl ten správný směr uvažování. A správné také bylo to, že jsme se stavěli trochu na protest, samozřejmě v rámci možností.

Jak hodnotíte rozdíl mezi středoškolským a vysokoškolským studiem?

Když člověk projde vysokou školou, zjistí, že je to vlastně všude stejné. Všude máte kantory, kteří vám něco dají, a všude máte kantory, kteří vám vlastně nic nedají – tedy jenom to, že je lepší si to přečíst a naučit se to sám. Ale pak jsou lidé, kteří nepředávají vědomosti, ale spíš určitý přístup k různým věcem – svůj vlastní vhled, nějakou zkušenost, vlastní způsob interpretace, schopnost nazírání. A pak vlastně zjistíte, že z té vysoké školy vám zbydou třeba jeden dva učitelé, jejichž jméno si pamatujete a kteří vám toho do života dali opravdu nejvíc.

Co má podle vás společného společnost komunistická a kapitalistická?

Společnou třídu ve smyslu kultu práce. V současnosti se práce ve světě proměňuje a spolu

s tím i přístup k ní a vůbec to, co v lidském životě znamená. Je na ni stále kladen velký důraz a v této společnosti je středem všeho. Jet na výkon je tu vlastně přirozené. Kdybych to opět srovnal s prostředím školy, tak je to velký problém hlavně ze strany učitelů. Myslí, že schopnost výkonu je to, co vám do života dají, ale ono to není o tom školním prostředí, ale o tom, že si máte zkoušet věci vyhledat, máte se učit nové věci, nabýt dobrých i špatných zkušeností. Když to ale teď znám i ze strany rodiče, mohu říct, že to je začarovaný kruh. Zároveň se ukazuje, že třeba ti lidé, kteří na gymplu měli trojky, se v životě uplatnili velmi dobře. Takže je to hlavně o tom, jak se později člověk se vším věděním dokáže vypořádat a najít si svoji cestu.

Jet na výkon je tu vlastně přirozené. Kdybych to opět srovnal s prostředím školy, tak je to velký problém hlavně ze strany učitelů.

To, co mi ale třeba chybí, je adekvátní hodnocení žáků.

To je asi věčný spor. Nějakým způsobem to nespravedlivé je, ale na druhou stranu je to také dobrá zkušenost pro život. Tam to totiž budete zažívat pořád. Takže je dobré, že si to ve škole vyzkoušíte. Pocit ponížení, nespravedlnosti a zároveň vyrovnávání se s těmito pocity. Zkrátka čím víc situací si člověk prožije, tím méně ho potom překvapí v dalším životě.

V jednom z vašich článků jsme se dočetly, že v dnešní době je velký problém s dialogem mezi vládou a obyčejnými lidmi. Myslíte si, že se opět dostaneme do nějaké demokratické nestability?

Největší problém demokracie v českém, ale i v zahraničním prostředí je chybějící prostor pro společnou debatu. Veřejný prostor se „scvrknu“ na ten mediální, a ten mediální prostor je totálně roztržštěný. My si ale v podstatě ani neumíme představit, jak by ten prostor měl vůbec vypadat. Toto je věc, kterou si s sebou neseme asi od 90. let. Někdy to bylo lepší, někdy horší... Ale teď to vypadá, že se to úplně rozsypalo, protože ta debata není namířená k problémům. Politici spíše pracují s emocemi, aby ostatní lidi přesvědčili o své pravdě, a společnost rozděluje. Motiv chybění toho společného se mi už 15 let vrací třeba i při psaní.

Ale společné není jenom to, že si něco myslíme stejně, ale i to setkání různých názorů na nějakém místě, kde ty názory můžeme mezi sebou konfrontovat. Jak říkal Masaryk, demokracie je věčná diskuze, ale ono je to spíš vyjednávání. Ale teď přicházíme do doby, kdy se ta politika zřejmě začne dělat jinak. Připomeňme si film o brexitu s Cumberbatchem v hlavní roli. Tam se říká, že politika se už dneska bude dělat jinak, budou se dělat analýzy velkých souborů a dat a bude se na základě algoritmu predikovat naše chování. Voliči se budou chytat a směřovat tam, kam směřují sami. Bude se tak vytvářet dojem, že to je ten politický program. Ale sami můžeme vidět, jak je těžké se pro lidi z různého z politického spektra domluvit.

Největší problém demokracie v českém, ale i v zahraničním prostředí je chybějící prostor pro společnou debatu.

Myslíte si, že je možné znovu ten dialog nějakým způsobem nastolit? Nebo je k tomu potřeba další revoluce?

Ona možná přichází, a my si toho jen málo všímáme. Podívejme se třeba jenom na to, jakým způsobem probíhá politické vyjednávání. Současný svět se mění tak rychle, že si myslíme, že i vyjednávání má probíhat stejnou rychlostí. Rezignovali jsme tedy na vyjednávání všech podrobností. Zatím máme jediný směr, a to vracet se k tomu, jak to předtím fungovalo. Pořád však narážíme na to, že to, co fungovalo předtím, už teď nefunguje. Problém je také v řešení věcí komplexně. Plány na to, jaká bude situace za 15 let, mají být vyřešeny pouze za jeden, nejlépe příští rok. Já v současné politické situaci nevidím nikoho, kdo by to chápal. Buď tam jsou lidé, kteří to chtějí vést autoritářským způsobem, například Babiš a spol, a pak je tam opozice, která se chce vrátit k demokracii.

Pořád však narážíme na to, že to, co fungovalo předtím, už teď nefunguje. Problém je také v řešení věcí komplexně.

Je pravda, že v české společnosti obecně dnes chybí rituály. Je možné že to prohlubuje právě narůstající ateismus ve společnosti?

Myslím si, že je to hlavně fragmentací společnosti, k čemuž výrazně přispívají média. Vezměme si

jenom, kolik toho dnes vyřídíme prostřednictvím svých chytrých telefonů. Tohle je oproti dřívějšímu ohromná změna, která k tomu také mohla přispět.

Jak by se musel změnit současný systém, abychom předešli dalšímu ničení životního prostředí?

V polovině 19. století byla představa, kterou reprezentoval Marx, o tom, že se kapitalismus zničí sám, jelikož bude v kapitalismu takové napětí, že samovolným procesem dojde ke změně. Může se to zdát naivní představou, ale ukázalo se, že největší silou kapitalismu je pružnost a neustálé přizpůsobování se změně prostředí. Některé rozpory tam samozřejmě zůstávají. Například ve formě externalit, které se pak vždy někde projeví. Jako například rozdíl mezi bohatými a chudými nebo dopady na životní prostředí. Teď na rozdíl od minulého století můžeme vidět nastávat jinou fázi, ve které i dnešní firmy začínají přemýšlet o tom, že by mohli přejít k šetrnějšímu provozu s ohledem na životní prostředí, a to z jednoduchého důvodu. Chtějí přežít, jelikož vidí, že s čím dál vyšším politickým a společenským tlakem jiná cesta nebude. Není v tom žádný altruismus. Samozřejmě tam hrají roli i peníze.

Teď na rozdíl od minulého století můžeme vidět nastávat jinou fázi, ve které i dnešní firmy začínají přemýšlet o tom, že by mohli přejít k šetrnějšímu provozu s ohledem na životní prostředí.

Takže si myslíte, že na pružnost v systému má vliv společenský tlak?

Ano. Můžeme to vidět například v Německu, kde vláda přijala klimatický balíček a i lidé se orientují spíš ke straně zelených. Když to udělalo Německo, tak to budou muset udělat všechny země na něj navázané. Je tu tedy určitá šance, že tímto směrem se kapitalismus vnitřně promění v určitou cirkulární ekonomiku. Někteří lidé dnes tvrdí, že ekologie by neměla být proti ekonomice, a naopak ti radikálnější mají za to, že naopak změna systému je nutná. Z toho vyplývá, že v dalších deseti až patnácti letech se firmy budou snažit systém změnit na ekologičtější, ale tak, aby ho udrželi. Teď je tedy otázkou, jaké externality bude systém potom produkovat. Zda to budou ty lidské, například

v podobě mechanizace služeb.

Mně ale připadá, že tlak ve společnosti nestoupá...

Hlavně v Česku nestoupá, protože lidé od toho mají odstup a myslí si, že se nic neděje. Politici to tak neustále omílají. Ale myslím si, že pokud se politici budou čím dál více setkávat s dopady globálního oteplování, tak se tento postoj a přístup k věci může změnit. Ale je to pomalé jako každá proměna společnosti, tudíž nedokážu říct, jestli to bude za pět let, za dva roky nebo za tři.

Myslíte tedy, že má cenu ze stran studentů stávkovat?

Těžko říct. Já už asi osobně nejsem v tom věku, kdy by moje stávka něčemu pomohla. A upřímně nevím, jak bych se zachoval, kdybych byl mladý. Tahle země má celkově paradoxně takový zvláštní odpor k jakémukoliv protestu proti systému. Tady to funguje tak, že někdo řekne, že se mu nelíbí současná situace, a druhý mu odvětlí: „Ty snad chceš ten komunismus, který byl předtím?“ A tím ta debata skončí.

Vzhledem k tomu, že se čtenářům většinou snažíme přidat nějakou inspiraci, tak se i vás ptám: Jaké je vaše motto?

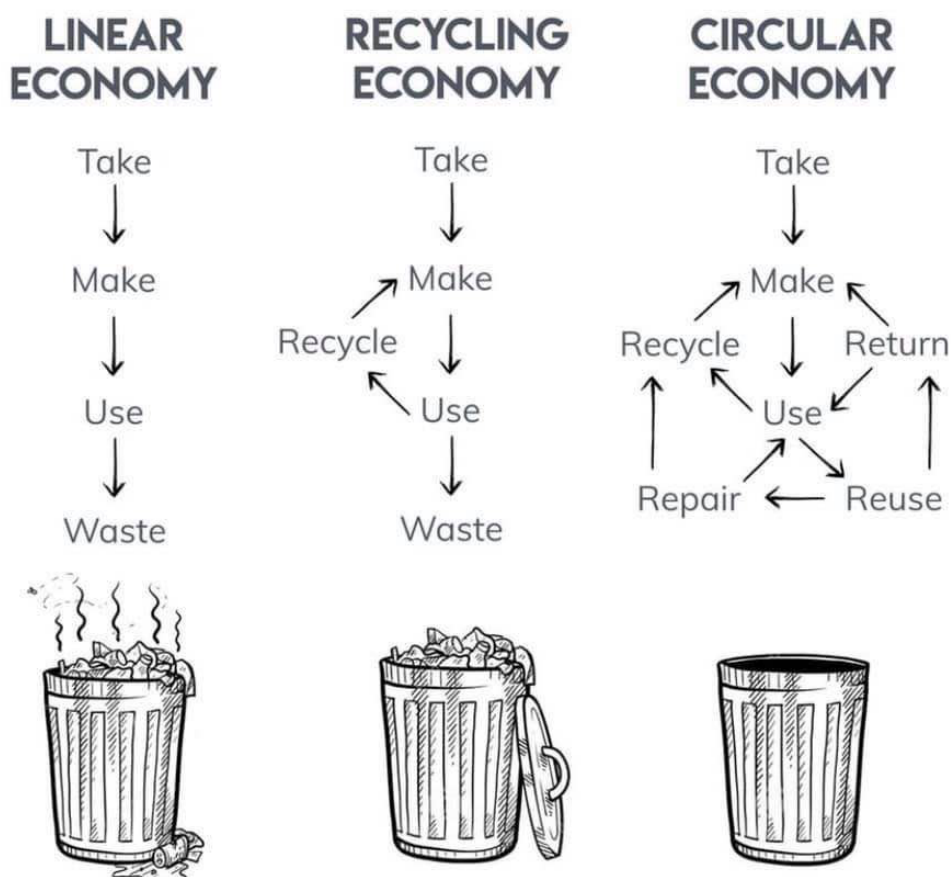
Pro všechny platí asi staré známé motto: Poznej sám sebe. A pak je také hezký citát od Viktora Huga Život je čekání na to, až se naše sny změní ve skutečnost.

A novinářům?

Aby byli originální a nekopírovali pouze dění na politické scéně a mediální obraz svými komentáři. Aby se snažili přidat něco svého, protože to je to, co dělá novinářinu novinářinou. Novinářina bude zajímavá jen tehdy, když nebude kopírovat rozpravu politiků. To se ale nedá moc naučit a každý člověk se spíš musí vypsát, aby byl dobrým novinářem. Škola je jenom místo, kde se k tomu dostane. Techniku totiž zvládne každý, ale k tomu, aby zjistil, co ho opravdu baví, potřebuje narazit na něco nebo na někoho, kdo mu otevře oči.

Novinářina bude zajímavá jen tehdy, když nebude kopírovat rozpravu politiků.

Marie Malinovská a Klára Kopytková (septima)

zdroj: www.facebook.com/BriarPatchCoop

PETR FISCHER

In dieser Nummer bringen wir euch das Interview mit dem Journalisten Petr Fischer, dem Träger des Rudolf-Medek- und des Ferdinand Peroutka-Preises und dem Absolventen unseres Gymnasiums.

Quelle: www.evropaspolecne.cz/kandidati

AUFSATZ/FEUILLETON?

- FEUILLETON

SEIN/NICHT ZU SEIN

- NICHT ZU SEIN

VERSTAND/GEFÜHL?

- GEFÜHL

IM MEER ZU SURFEN/IM INTERNET?

- IM MEER ZU SURFEN

LICHT/DUNKEL?

- DUNKEL

KŘEMÍLEK UND VOCHOMŮRKA / RÁKOSNÍČEK?

- RÁKOSNÍČEK

Wir wissen, dass Sie unser Gymnasium besucht haben. Hat das GFXŠ Sie auf das weitere Studium oder aufs Leben vorbereitet?

In einem bestimmten Sinn hat es mich sehr gut vorbereitet, denn es solche Überleben in der Schule war. Ich habe an dieser Schule im Jahr 1983 angefangen zu lernen, also gab es noch die starke Normalisierung, aber das hatte sich schon ein bisschen beruhigt. Als bald auch Brežněv gestorben war, wurde die Stimmung immer besser, aber am Gymnasium wurde nicht viel darüber gesprochen. Denn wir waren ein bisschen an die Ideologie gebunden und auch dadurch, dass viele Lehrer Angst davor hatten, dass jemand vielleicht sagt, dass zum Beispiel etwas anders ist. Eine Sache war aber gleich, dass für die Schule die Leistung der Schüler das Wichtigste war. Da war es nicht so wichtig, wie die Menschen waren, sondern welche Ergebnisse sie zeigten. In meiner Klasse haben alle mehr ihre Individualität gesucht, deshalb waren unsere Ergebnisse ganz schlecht und alle Lehrer haben uns immer kontrolliert, damit wir besser und besser werden. In einem bestimmten Sinn war das die Lehre zum Konflikt, aber ansonsten war es eine Schule wie alle anderen.

Wenigstens die Leistung gibt es in der Schule immer noch... Was hat sich aber nach dem Sturz des alten Regimes, also nach dem Jahr 1989, verändert?

Die Situation wurde freier. Man hat verstanden, dass etwas nicht in Ordnung sein kann, wenn man es am Gymnasium gefühlt hat, und dass die Gesellschaft eine freie Einstellung und Freiheit braucht, das war die richtige Richtung des Denkens. Und richtig war auch, dass wir auch Proteste machten, natürlich so weit wie es möglich war.

Wie bewerten Sie den Unterschied zwischen Gymnasium und dem Universitätstudium?

Wenn man durch die Universität geht, entdeckt man, dass es eigentlich überall gleich ist. Überall gibt es Lehrer, die euch etwas beibringen, und überall gibt es leider auch solche Lehrer, die euch nichts beibringen – also nur das, dass man es lieber selbst lesen und lernen soll. Aber dann gibt es solche Menschen, die keine Kenntnisse überliefern, sondern bestimmte Einstellungen zu anderen Tatsachen – die eigene Meinung, eigene Erfahrung, eigene Weise der Interpretation, die Fähigkeit etwas

zu betrachten. Und dann stellt man fest, dass es vielleicht nur zwei Lehrer an der Universität gibt, die euch wirklich etwas fürs Leben gegeben haben.

Was ist gleich zwischen der kommunistischen und kapitalistischen Gesellschaft?

Gemeinsame Klasse im Sinn des Kultes der Arbeit. In der Gegenwart verändert sich die Arbeit auf der ganzen Welt und damit auch die Einstellung und das, was sie im menschlichen Leben bedeutet. Arbeit steht in dieser Gesellschaft immer im Mittelpunkt. Die möglichst beste Leistung zu bringen ist hier eigentlich natürlich. Wenn ich es wieder mit der Schule vergleichen sollte, gibt es ein riesiges Problem bei den Lehrern. Sie denken, dass die Fähigkeit zur Leistung das ist, was sie euch zum Leben beibringen. Aber der Sinn der Sache ist, dass ihr einige Sachen ausprobieren, neue Sachen lernen und neue gute oder schlechte Erfahrungen erleben solltet. Wenn ich es jetzt auch aus der Sicht der Eltern sehe, kann ich sagen, dass es ein Teufelskreis ist. Auch sehe ich, dass die Menschen, die am Gymnasium durchschnittliche Noten bekommen haben, jetzt ein echt gutes Leben haben. Also man soll seine Kenntnisse am besten nutzen und seinen eigenen Weg finden.

Die möglichst beste Leistung zu bringen ist hier eigentlich natürlich. Wenn ich es wieder mit der Schule vergleichen sollte, gibt es ein riesiges Problem bei den Lehrern.

Was mir aber fehlt, ist die adäquate Bewertung der Schüler.

Das ist wahrscheinlich ein ewiger Streit. Es ist ja auch ungerecht, aber es ist eine gute Erfahrung fürs Leben. Da werden wir sie nämlich immer benutzen. Also ist es gut, dass ihr es in der Schule ausprobieren könnt. Das Gefühl der Erniedrigung, der Ungerechtigkeit und zugleich sich mit diesem Gefühl abzufinden. Je mehr Situationen man erlebt, desto weniger Tatsachen sind später überraschend.

In einem Ihrer Artikel steht, dass es heutzutage schwierig ist, ein Dialog zwischen der Regierung und normalen Menschen zu führen. Denken Sie, dass wir wieder in eine demokratische Unstabilität geraten?

Das größte Problem nicht nur in Tschechien, sondern auch im Ausland, ist, dass es keinen Platz für gemeinsame Diskussion gibt. Der öffentliche

Raum ist jetzt eher ein Medien-Raum und der Medien-Raum ist ganz zersplittert. Wir können uns aber nicht mehr vorstellen, wie der Raum aussehen sollte. So läuft das ungefähr seit 30 Jahren. Manchmal war es besser, manchmal schlimmer... Aber jetzt sieht es so aus, dass es völlig aufgelöst ist, weil die Diskussion nicht mehr über Probleme spricht. Die Politiker arbeiten eher mit Emotionen, damit sie Menschen über Ihre Wahrheit überzeugen. Und damit trennen sie ganze Gesellschaft. Das Gemeinsame fehlt mir schon seit 15 Jahren. Aber das Gemeinsame ist nicht nur unser gemeinsames Nachdenken, sondern auch, dass wir unsere Meinungen miteinander teilen wollen. Wie schon Masaryk gesagt hat, die Demokratie ist eine ewige Diskussion, aber es ist eher eine Verhandlung. Aber heutzutage kommen wir dazu, dass die Politik anders gemacht wird. Erinnern wir uns an den Film über Brexit mit Cumberbatch in der Hauptrolle. Dort sagt man, dass die Politik heute anders ist, dass man Analysen der größeren Dateien macht und unser Verhalten nach einem Algorithmus vorhersagt. Wir selbst können sehen, wie kompliziert es für Menschen aus unterschiedlichen politischen Spektren ist, sich zu vereinbaren.

Das größte Problem nicht nur in Tschechien, sondern auch im Ausland, ist, dass es keinen Platz für gemeinsame Diskussion gibt.

Denken Sie, dass es möglich ist, den Platz für die Diskussion irgendwie einzuführen? Oder muss es wieder zu einer Revolution kommen?

Die Revolution kommt vielleicht, aber wir merken das nicht genug. Wir sehen zum Beispiel, wie eine politische Verhandlung verläuft. Heutige Welt verändert sich so schnell, dass wir denken, dass auch die Verhandlung genauso schnell verlaufen soll. Wir haben auf wichtige Details einer Verhandlung ganz resigniert. Bisher haben wir nur eine einzige Richtung, einfach dazu zurückzukehren, wie es früher funktioniert hat. Immer stoßen wir jedoch darauf, dass das, was früher funktioniert hat, funktioniert heute nicht mehr. Es gibt auch ein weiteres Problem, die Sachen komplex zu lösen. Pläne, wie die Situation in 15 Jahren sein wird, sollen am besten nur in einem Jahr gelöst werden, im nächsten Jahr. Ich

sehe in der heutigen Politik niemanden, der das versteht. Entweder gibt es dort Menschen, die es auf autoritärer Weise machen wollen, zum Beispiel Babiš und andere, oder es gibt die Opposition, die zurück zur Demokratie kehren möchte.

Immer stoßen wir jedoch darauf, dass das, was früher funktioniert hat, funktioniert heute nicht mehr. Es gibt auch ein weiteres Problem, die Sachen komplex zu lösen.

Es stimmt, dass Rituale in der heutigen tschechischen Gesellschaft fehlen. Ist es möglich, dass es den gerade steigenden Atheismus in der Gesellschaft vertieft?

Ich denke, dies ist vor allem eine Fragmentierung der Gesellschaft, an der die Medien einen großen Anteil haben. Denken wir zum Beispiel daran, was alles wir heute nur mit Smartphones erledigen. Das ist auch eine große Veränderung, die dazu beitragen konnte.

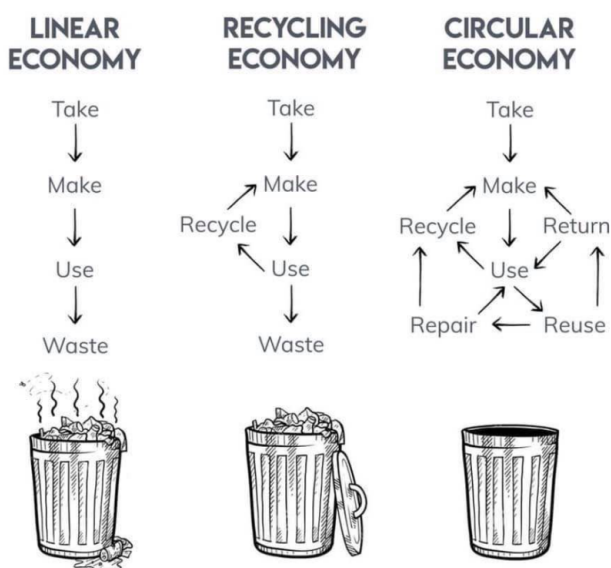
Wie müsste sich das derzeitige System ändern, um eine weitere Zerstörung der Umwelt zu verhindern?

In der Mitte des 19. Jahrhunderts bestand die Marx' Idee darin, dass sich der Kapitalismus selbst zerstört, da es zu einer Spannung im Kapitalismus kommt, dass sich der Wandel durch einen spontanen Prozess vollziehen wird. Es könnte wie eine naive Vorstellung aussehen, aber die größte Stärke des Kapitalismus hat sich als Flexibilität und ständige Anpassung an den Wandel der Umwelt erwiesen. Manche Streite bleiben natürlich. Zum Beispiel als Externalitäten, die sich dann irgendwo erweisen. Zum Beispiel der Unterschied zwischen den Reichen und Armen oder Auswirkungen auf die Umwelt. Jetzt im Gegenteil zu dem letzten Jahrhundert fangen auch die Firmen an, darüber nachzudenken, dass sie zum schonenderen Betrieb übergehen könnten. Dafür gibt es nur einen Grund. Sie wollen überleben, weil sie merken, dass es wegen der größeren politischen und gesellschaftlichen Spannung keine andere Weise gibt. Das ist kein Altruismus. Auch das Geld spielt eine wichtige Rolle.

Jetzt im Gegenteil zu dem letzten Jahrhundert fangen auch die Firmen an, darüber nachzudenken, dass sie zum schonenderen Betrieb übergehen könnten.

Also denken Sie, dass die gesellschaftliche Spannung einen Einfluss auf die Flexibilität im System ausübt?

Ja. Wir sehen das zum Beispiel in Deutschland, wo die Regierung den Klimapakete aufgenommen hat und sich Leute selbst eher zu den Grünen orientieren. Wenn Deutschland das gemacht hat, müssen das auch alle anderen mit Deutschland verbundene Staaten machen. Es gibt also bestimmte Chance, dass sich der Kapitalismus in dieser Richtung in eine Kreislaufwirtschaft verwandelt. Manche Menschen behaupten heute, dass Ökologie nicht gegen Ökonomie stehen sollte, und im Gegenteil radikalere Menschen denken, dass die Verwandlung des Systems nötig ist. Das hat die Folge, dass sich die Firmen in nächsten zehn oder fünfzehn Jahren darum bemühen werden, Ihr System ökologischer zu machen, aber nur so, dass sie das schaffen. Jetzt gibt es die Frage, welche Externalitäten durch das System produziert werden. Ob es die Menschlichen sein werden, zum Beispiel Mechanisierung der Dienste.

Quelle: www.facebook.com/BriarPatchCoop

Es kommt mir aber vor, dass die Spannung in der Gesellschaft nicht steigt...

Hauptsächlich in Tschechien steigt sie nicht, weil die Menschen den Abstand davon haben und denken, dass nichts passiert. Deshalb faseln es unsere Politiker so. Aber ich denke, je mehr sich

die Politiker mit den Folgen der globalen Erwärmung treffen, desto schneller könnte sich diese Einstellung ändern. Aber das läuft langsam, wie jede Veränderung der Gesellschaft, also kann ich nicht sagen, ob das in fünf, zwei oder drei Jahren passieren wird.

Also denken Sie, dass es Sinn hat, wenn die Schüler und Studenten streiken?

Schwer zu sagen. Ich selber bin nicht mehr im Alter, in dem mein Streik etwas ändern könnte. Und ehrlich weiß ich jetzt nicht, was ich tun würde, wenn ich jünger wäre. Dieses Land hat paradoxerweise so einen Widerstand von irgendwelchen Streiken gegen das System. Hier funktioniert es so, dass einer sagt, dass ihm etwas nicht gefällt, und der zweite antwortet: „Du hättest wirklich lieber den Kommunismus, der hier vorher war, oder?“ Und damit endet die Diskussion.

Wir bemühen uns immer darum, den Lesern neue Inspiration anzubieten, so frage ich auch Sie: Was ist Ihr Motto?

Für alle gilt vielleicht das alte bekannte Motto: Lerne dich selbst kennen. Und dann gibt es hier ein schönes Zitat von Viktor Hugo: Das Leben ist das Warten darauf, wann unsere Träume in die Realität übergehen.

Was würden Sie unseren zukünftigen Journalisten raten?

Dass sie originell sein und nicht Medien kopieren sollen. Dass sie etwas Neues weitergeben sollen, weil das das ist, was den Journalismus bildet. Das Journalismus wird nur interessant sein, wenn sie keine Behandlung der Politiker kopiert. Das ist aber schwer zu lernen und jeder muss viel und viel schreiben, damit er ein guter Journalist wird. Die Schule ist nur ein Platz, wo wir das ausprobieren können. Jeder kann nämlich die Technik schaffen, aber sollte man feststellen, was ihm wirklich Spaß macht, muss er etwas oder jemandem begegnen, der ihm seine Augen öffnet.

Das Journalismus wird nur interessant sein, wenn sie keine Behandlung der Politiker kopiert.

Klára Kopytková, Marie Malinovská (7V)

Übersetzung: Kristýna Ranawat, Tomáš Felkl (4N, 5N)

GALICISMY

SLOVA PŘEJATÁ Z FRANCOUZŠTINY

Slovní zásoba každého člověka je natolik bohatá, aby se v ní našla celá hromada přejatých slov. Problém s těmito slovy je ale takový, že není obvyklé si uvědomovat, odkud jsme je vlastně vzali. Možná je to problém všech slov. Jediné, co se s tím dá dělat, je říct každému, kdo je ochoten poslouchat (nebo číst), jak to s těmito slovy vlastně je. Do tohoto čísla jsme tedy vybraly několik slov z francouzštiny, která možná znáte, ale nejspíš jste nevěděli, že jsou přejatá.

Sofie Munzarová a Michaela Netušilová (kvinta)

<u>francouzské slovo:</u>	<u>galicismus (tj. slovo přejaté z francouzštiny):</u>	<u>přesný překlad:</u>
la robe	róba	dámské šaty (večerní)
la jupe	jupka (součást kroje, halenka)	Lehký kabátek
les bijoux	bižuterie	šperky
la broche	brož	brož
la cravate	kravata	kravata
l'écharpe	šerpa	pruh látky (šerpa)
les sandales	sandály	sandály
les bottes	boty	vysoké boty
apporter	aportovat	přinést
recommander	rekomando	doporučeně

zdroj: www.flickr.com/photos/charleswbaileyjr

Charles W. Bailey, Jr.

ÚVAHA STELLUNGNAHME

OD VIREČKU K VÍŘE

Ve vzduchu je nejistota a chaos a koronavirová fakta máme dennodenně na očích již skoro rok. Nám všem společný nepřítel pronikl do každého dostupného média, a tak již není divu, že atmosféra tímto typem informace začíná houstnout. Už opravdu skoro není, kam před touto nelehkou dobou utéct, ale i přesto mi dovoluňte, abych stručně shrnula, čím jsme si tak nějak každý, ať už zpovzdálí či z centra dění, prošli a stále procházíme.

Cestování, přátelé, seberozvoj, rodina i škola prostřednictvím distanční výuky. Prvních pár dnů či týdnů koronavirových „prázdnin“ nebylo pro nás studenty ničím jiným než příjemným zpomalením a ohráním u rodinného krbu. Bohužel i to začalo postupem času vykazovat spolu s ostatními aspekty své nevýhody.

Distanční výuka sice přinášela větší variabilitu v organizaci času, ale začínali nám chybět přátelé a socializace. Vtom si rázem člověk uvědomí, jak moc velký rozdíl je mezi virtuálním kontaktem a kontaktem osobním. Dlouho trávený čas s rodinou se také časem některým mohl začít vymykat z rukou, a tak občasný úprk do samoty ze samoty byl přeci jen nutným.

Naplánované výlety a zájezdy do zahraničí se také začaly velmi rychle rušit kvůli zhoršující se epidemiologické situaci u nás i v okolních státech, ale jednu výhodu bych však přeci jen našla. Tou je seberozvoj, na který většina z nás měla díky již zmíněnému většímu množství času, větší prostor. Být sám a občas se nudit nám totiž také čas od času neuškodí. Spolu s čím dál častějšími pobyty v přírodě kvůli velkým restrikcím jsme měli tedy aspoň čas přemýšlet nad věcmi, nad kterými normálně čas přemýšlet nemáme nebo je třeba odkládáme.

Taktéž roušky se nesly s dobou a k velkému překvapení se jejich šití stalo v počátcích pandemie spojovacím a světlým bodem Čechů v nové a neznámé situaci. Následně se od jejich nošení střídavě upouštělo a opět přistupovalo, čemuž je tak i teď.

V současné době, která je epidemiology vyhodnocena jako rizikovější než ta, které jsme čelili například v létě, se na roušky nedá dopustit. Sami to známe moc dobře ze školního prostředí. K jejich zavedení do škol se na začátku září přešlo velmi rychle a mnohým z nás to mohlo značně znepríjemnit život. Je totiž nutné poznamenat, že celodenní dýchání toxinů není nejzdravější záležitost. Přičteme-li k tomu ještě fakt, že naše věková skupina k těm nejrizikovějším rozhodně nepatří, vyplývá z toho, že v případě nenošení roušek ve škole by se reprodukční číslo dle všeho nemělo dramaticky zvyšovat. Ale alespoň naše škola nepatří k těm, ve kterých došlo z důvodu výskytu onemocnění covid-19 k jejímu úplnému uzavření.

V posledních dnech míchají kartami stále nově zaváděná i starší nařízení, která začínají být diskutabilní. Po smyslu se začínáme totiž ptát zejména tehdy, kdy zaznamenáváme v běžném provozu více absurdit, než je zvykem. Roušky, rozestupy a další hygienická opatření platí v téměř všech institucích, ale výjimkami jsou pro bazény nebo fitka? V restauracích či kavárnách si také můžeme dovolit riziko nákazy, když nám byl zakázán i zpěv přes roušku? A co teprve nedávno zakázaný tělocvik?! Absurdit se hromadí mnoho a s nimi v mnohých případech i otázky, zda jsou nařízení opravdu opodstatněná, nebo se jedná už jen o příkazy z jara vytržené z kontextu.

Chybí transparentnost a opravdové zhodnocení

míry krize ze strany politiků, lékařů i médií. Nejistota, nevědomí, ale i stigmatizace z nemoci je velký žijící fenomén, který momentálně nejen hýbe světem, ale přispívá i k jakési ztěžklé náladě protkané strachem. Mediálně vytvořený obraz nemoci covid-19 je všude kolem nás, a to hlavně v podobě čísel. A tak se člověk, aniž by chtěl, neubrání každodennímu mediálnímu nátlaku o katastrofě celé situace. Nezlehčovat, ale ani nepřehánět. Vyváženost neuškodí v žádné situaci, zvláště pokud už i my laici hledáme opodstatnění jednotlivých nařízení.

Poslední půlrok nebyl jednoduchý. Změna za změnou, adaptace za adaptací. Ještě to však nekončí a psychika společnosti v souvislosti s nalomením celé ekonomiky klesá. Otázek s přibývajícimi nařízeními přibývá, a tak doufám, že nejsem sama, kdo se ptá: Jaký bude jejich dopad na vzdělání, ekonomiku, život, ale i demokracii v naší společnosti? Nezvyšuje se populismus? I s přihlédnutím na možnost zahlcení zdravotnického systému, na nějž se velmi dbá, se ptám, jsou takové restriktce opravdu nutné? A kolik je vlastně lidí, kteří pro stromy nevidí les?

Klára Kopytková (septima)

zdroj: www.flickr.com/photos/damn_unique

VON DEM KLEINEN VIRUS ZUM GLAUBEN

Die Atmosphäre ist voller Unsicherheit und Chaos. Fakten über das Coronavirus sehen wir jeden Tag schon fast ein Jahr lang. Unser gemeinsamer Feind drang in jedes Medium ein, und so können wir uns nicht darüber wundern, dass die Atmosphäre mit diesen Informationen immer dichter wird. Es gibt fast keinen Platz mehr, wohin wir vor dieser schwierigen Zeit flüchten könnten, aber trotzdem erlaubt mir zusammenzufassen, was jeder, entweder im Mittelpunkt stehend oder aus der Ferne das Geschehen beobachtend, durchlebte und immer erlebt.

Reisen, Freunde, Selbstentwicklung, Familie und auch Distanz-Unterricht. Die ersten Tage oder Wochen der Coronaferien waren für uns Schüler nichts mehr als eine angenehme Verlangsamung und Erwärmung am familiären Kamin. Leider wies

auch das später zusammen mit anderen Aspekten seine Nachteile auf. Der Distanz-Unterricht gab uns größere Variabilität in der Organisation der Zeit, aber wir fingen an, unsere Freunde und sozialen Kontakte zu vermissen. Dann realisiert man, wie groß der Unterschied zwischen dem virtuellen und dem sozialen Kontakt ist. Die mit der Familie verbrachte Zeit war manchmal schon anstrengend. Dann war eine Flucht in die Einsamkeit nötig. Geplante Ausflüge ins Ausland wurden sehr schnell wegen der sich verschlechternden epidemiologischen Situation abgesagt. Trotzdem würde ich darin einen Vorteil sehen, und zwar in der Selbstentwicklung, für die man mehr Zeit hatte. Allein sein und sich langweilen ist nicht immer schlecht. Zusammen mit immer häufigeren Aufenthalten in der Natur wegen großer

Restriktionen hatten wir Zeit, über die Sachen nachzudenken, an die wir normalerweise wegen Zeitmangels keine Gedanken verschwenden.

Ebenfalls waren Masken die ganze Zeit verpflichtend zu tragen und zur großen Überraschung wurde ihre NÄharbeit am Anfang der Pandemie ein Verbindungspunkt zwischen allen Tschechen in einer neuen und unbekanntem Situation. In der Folge wurde die Maskenpflicht abgesagt und wieder eingeführt. So ist es auch jetzt. In dieser Zeit, die unter den epidemiologischen Aspekten risikoreicher als im Sommer ist, können wir auf die Masken nichts kommen lassen. Wir kennen das aus dem Schulmilieu. Wir mussten die Masken schon am Anfang September wieder tragen und vielen Menschen vergällten sie ihr Leben. Es

Quelle: www.flickr.com/photos/damn_unique

ist nötig zu bemerken, dass die ganztägige Einatmung der Giftstoffe nicht die gesündeste Angelegenheit ist. Wenn wir auch noch den Fakt dazurechnen, dass unsere Altersgruppe nicht zu den risikoreichsten gehört, heißt das also, dass im Fall, wenn das Tragen der Masken in der Schule nicht Pflicht wäre, die Reproduktionsanzahl nicht dramatisch steigen sollte. Wenigstens gehört unsere

Schule nicht zu denen, die wegen der Erkrankung Covid19 geschlossen werden mussten.

In den letzten Tagen verändern neue, aber auch ältere Beschränkungen das Spiel. Es fängt aber an diskutabel zu sein. Wir fragen nämlich nach dem Sinn, wenn die Beschränkungen schon zu absurd sind. Masken, Abstände und weitere hygienische Beschränkungen in fast allen Institutionen, aber Ausnahmen gelten für Schwimmbäder oder Fitnesszentren? In Restaurants oder Cafés können wir uns gerne anstecken, obwohl es uns verboten wurde, mit Maske zu singen? Und der Sport in Schulen, der vor Kurzem auch verboten wurde? Es gibt immer mehr und mehr Widersinn und damit auch Fragen, ob die Verordnungen wirklich gerechtfertigt sind, oder sind das nur Befehle, die aus dem Kontext der ganzen Situation, die sich ständig verändert, herausgerissen sind?

Es fehlt Transparenz und eine wahre Auswertung der Krise von der Seite der Politiker, Ärzte und Medien. Unsicherheit, Nichtwissen, aber auch das Stigma der Krankheit ist ein großes Phänomen, das momentan nicht nur die Welt bewegt, sondern auch zu schlechter Laune verbunden mit Angst führt. Das mediale Bild über die Krankheit Covid ist überall um uns, und zwar in Form der Zahlen. Und so kann man sich nicht vor dem medialen Druck schützen, auch wenn man möchte. Nicht zu leicht machen, aber auch nicht übertreiben. Das Gleichgewicht schädigt in keiner Situation, besonders wenn auch schon wir „Laien“ nach Begründungen einiger Beschränkungen suchen.

Das letzte Halbjahr war nicht leicht. Veränderung nach Veränderung, Adaptation nach Adaptation. Es endet aber noch nicht und die Psyche der Gesellschaft im Zusammenhang mit der schwierigen Situation der Ökonomie fing an in diesem Zeitraum sichtlich zu werden. Mit den zunehmenden Beschränkungen wächst die Anzahl der Fragen, und so hoffe ich, dass ich nicht allein bin, wenn ich frage, wie wird die Auswirkung auf die Ausbildung, die Wirtschaft, das Leben, aber auch auf die Demokratie in unserer Gesellschaft sein? Wird der Populismus nicht gesteigert? Auch mit der Bezugnahme auf die Möglichkeit der Überlastung des Gesundheitssystems, auf die man sehr achtet, frage ich, sind diese Restriktionen wirklich nötig? Und wie viele Menschen gibt es eigentlich, die den Wald vor lauter Bäumen nicht sehen?

Klára Kopytková (7V)

Übersetzung: Johana Pazourová (3N)

HLÁŠKY UČITELŮ

STRÍPKY Z HODIN

zdroj: www.flickr.com/photos/matthieuh

„Teď udělám to, co by žádný zeměpisář neměl dělat.“

- V. HLOUŠEK

„Pohlad'te se...“

- J. VAŇKOVÁ

„Jak vás to Hrnčířová naučila psát zlomky?“

- V. JANDÍKOVÁ

„Můj syn vymyslel s kamarády přezdívku: Šída ničitel. To brali zrovna hinduismus a boha Šivu. Ten taky všechno zničil...“

- P. HRŮZA

„V Americe si tam ta panička čeká v čekárně s tím pejskem a mezitím v Africe děti umírají hladem. That's the fucking life, vážení!“

- P. TAIBR

„Teď si na trojčlence pěkně promrskáme mozečky.“

- I. BUCHALOVÁ

„No to víme, že já jsem z pravěku.“

- I. OUHELOVÁ

„Děvčata, nebudete se mi tady hladit, já na tu erotiku moc nejsem..“

- V. HLOUŠEK

„Zplodili spoustu Božíčat.“

- P. HRŮZA

„No a pak tu byl Pipin II. Krátký. Nevím, co měl krátkýho, jo..“

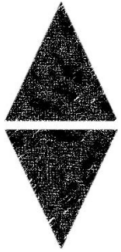
- J. JIROVSKÝ

„Nehoupej se na té židli. Spadneš, zlomíš si vaz a půjdu do vězení. A já nechci do vězení. Tam by mě ostříhali.“

- P. HRŮZA

„Ale nemůžete být vždy tak moc upřímní. Přeci nemůžete jít kolem kočárku, ve kterém leží dítě a říct: „No fuj, s kým to máte?!“

- J. VAŇKOVÁ

ZNÁTE JE? KENNT IHR SIE?

MARIA NICOLAI

Frau Nicolai kommt aus Wiesbaden in Hessen. Das ist in der Nähe von Frankfurt. Und jetzt wohnt sie in der schönsten Gegend in Liberec. Sie ist in Tschechien, weil sie es hier liebt. Sie ist in Tschechien seit 2018. Frau Nicolai liebt die Menschen und die Natur hier. Sie denkt, dass das Arbeiten hier an der Schule besser ist als in Deutschland, die Schüler sind viel netter und fleißiger hier. Und das Kollegium ist sehr nett und sehr hilfsbereit. Frau Nicolai unterrichtet gern und sie unterrichtet Deutsch und Geschichte. Frau Nicolai spricht English, Deutsch, Französisch, und ein bisschen Italienisch und Tschechisch. Frau Nicolai mag Schifahren, Joggen und Rad fahren und sie kocht auch sehr gern. Am Wochenende fährt sie manchmal nach Janské Lázně. Ihr Lieblingsessen in Tschechien ist „smažený sýr“.

HEINRICH HERMANN KNAUP

Herr Knaup kommt aus Nordrhein-Westfalen. Das ist ein Bundesland in Deutschland ganz im Westen. Herr Knaup wohnt seit fünf Jahren in Tschechien. Er unterrichtet hier, weil er ein Angebot, hier zu arbeiten, bekommen hat und weil er immer schon Tschechien gern hatte. Herr Knaup unterrichtet hauptsächlich Mathematik. Aber in der 3N unterrichtet er auch Geographie und Geschichte. Sein Lieblingsfach ist Mathematik. Er hat früher Handball gespielt und jetzt macht er Sport und geht gern zur Schule. Herr Knaup spricht ein bisschen Tschechisch. In Tschechien war er viel in Liberec, im Böhmisches Paradies und in Prag. Er isst gern böhmischen Braten mit Soße. Herr Knaup fährt nach Deutschland vier bis fünfmal im Jahr. Seine Familie wohnt auch in Nordrhein-Westfalen im Westen, in verschiedenen Städten. Er hat drei Kinder, die sind aber schon erwachsen. Die sind 32, 29 und 27 Jahre alt. Und sie arbeiten auch schon und haben Familie.

Weihnachten feiert er mit den Kindern und mit der Familie. Er feiert Weihnachten drei Tagen lang. Den Heiligen Abend am 24.12., dann ersten und zweiten Feiertag. Das sind immer drei Tage, die man in Deutschland feiert.

ANDREAS SANMANN

Herr Sanmann kommt aus Hamburg. Er kann nicht Tschechisch sprechen. Er mag die tschechische Kultur. Er unterrichtet hier Mathematik, aber in Deutschland unterrichtet er Informatik und Sport. Er mag Mathematik sehr gern. Herr Sanmann möchte in Mexico City wohnen, aber in Mexico City gibt es zu viele Kriminelle. Seine Hobbys sind Jiu-Jitsu, Schifahren und kochen. Er kann sehr gut kochen (Sushi, Fisch und so weiter). Er hat eine Tochter. Er kommt mit dem Auto zur Schule. Zu Weihnachten fährt er nach Hamburg und er feiert Weihnachten mit seiner Familie.

KARIN PELZ

Frau Pelz wohnt in Liberec, wurde aber in Braunschweig geboren. Sie fährt nicht sehr oft nach Deutschland, einmal pro Monat. Sie hat im Februar Geburtstag. Sie hat viele Hobbys: Sport, Volleyball, Fitness. Sie hat viele Lieblingsfarben: lila, schwarz, türkis. Sie hat keinen Lieblingsfilm. Sie mag Tschechien wirklich sehr. Sie unterrichtet in Tschechien Deutsch und Erdkunde, aber in Deutschland unterrichtet sie zusätzlich Theater. Ihr Lieblingsfach ist Deutsch. Sie ist hier in Tschechien, weil sie Tschechien mag. Sie spricht perfekt Deutsch, Englisch gut und ein bisschen Spanisch und Tschechisch. Sie findet Tschechisch schön. Sie findet unsere Schule großartig und sie hat es genossen, 100 Jahre zu feiern. Sie fährt nicht sehr oft mit der Straßenbahn. In Deutschland haben sie kürzere Ferien im Sommer und längere im Jahr.

ROMEO HENRICH

Herr Henrich kommt aus Gießen in Mittelhessen. Er wohnt in Liberec in Starý Harcov seit vier Monaten. Er unterrichtet Deutsch und Erdkunde. Seine Familie wohnt in Deutschland in der Nähe von Frankfurt in dem Bundesland Hessen. Er spricht ein bisschen Tschechisch. Er kann sagen: Jak se máš?, Jak se jmenuješ?, Ahoj!, Dobrý den!, Na shledanou!. Am liebsten mag er Bratwurst mit Senf und Meerrettich mit Brot. Er ist in unserer Schule sehr zufrieden. Die Lehrer und die Schüler sind sehr nett.

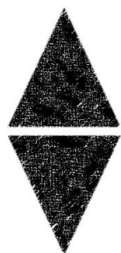

FRAU RUCKDÄSCHEL

Frau Ruckdäschel ist in Ingolstadt geboren, das ist in Bayern. Jetzt wohnt sie in Horní Růžodol in Liberec. Ihre Familie wohnt immer noch in Ingolstadt, aber ihr Mann wohnt in Kronach. Sie fährt alle sechs Wochen nach Kronach. Wir fragten, was ihr in Tschechien gefällt und sie antwortete einfach: „, Alles.“ Sie mag Liberec und Tschechien, und sie glaubt das beste in Liberec ist die Umgebung mit den Bergen. Das ist gut für Sport – Langlaufen, Schifahren, Ausflüge oder Mountainbike fahren, einfach perfekt für sie. Sie sagt die Stadt ist auch sehr schön, es gibt hier ein Kino, ein Theater und so weiter. Sie mag die tschechische Kultur, aber sie feiert deutsche Weihnachten mit ihrer Familie. Ihr liebstes tschechisches Essen ist Svíčková und Obst-Knödel. Sie unterrichtet an unserer Schule seit September 2019 und sie unterrichtet Deutsch. Auf die Frage „was ist der Unterschied zwischen tschechischer und deutscher Schule“ antwortete sie sofort: „Die Schüler sind braver hier“. Weiter denkt sie, wir haben mehr Stunden als deutsche Schüler. Sie hat kein Haustier, aber ihre Familie hat eine Katze. Sie ist sehr nett und wir verstanden fast alles, was sie sagte, weil sie mit uns in einfachem Deutsch sprach.

sepsáno kolektivem tercie
geschrieben von Schülern der Klasse 3V

AKTUÁLNĚ Z REDAKCE

Ani jsme se nestihli vzpamatovat po letních prázdninách a české školství znovu zaskočila distanční výuka. Jako redakce Šaldovin však zůstáváme v pohotovosti a budeme se snažit vám přinášet aktuality, rozhovory a zajímavé články prostřednictvím našich webových stránek www.saldoviny.cz, a to v častějších a pravidelnějších intervalech než tomu bylo doposud. Ať už se jedná o další díly ze seznamovacího cyklu s názvem „Get to know our crew“, aktuality z různých oblastí nebo příspěvky do našeho čtenářského deníku (může se hodit nejen maturantům), budeme se snažit vám tuto dobu zpříjemnit! Oslovili jsme také časopis Gymnázia Budějovická v Praze, který nese název Gybeat a společně sprádáme spolupráci, jež bude jak jinak než ve velkolepém rázu. Už teď se můžete těšit na náš společný edukační web pro studenty němčiny a španělštiny, který by měl být do několika málo týdnů v provozu. Dále máme v plánu rozjet sérii podcastů ve formě rozhovorů se zajímavými lidmi okolo nás. Kdo to bude? Nechte se překvapit!

GYBEAT

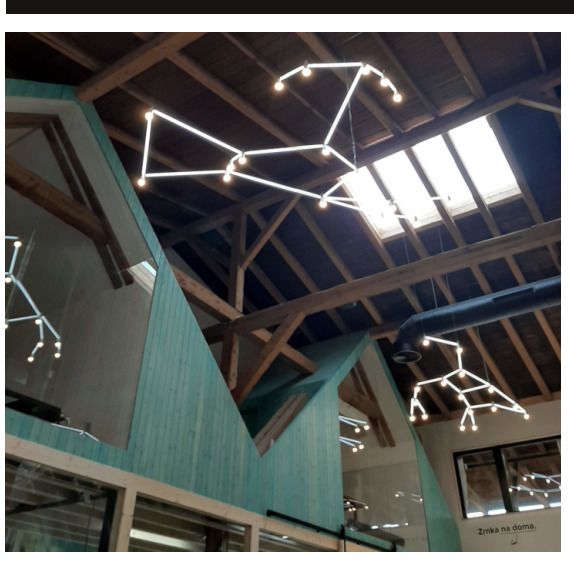
-VAŠE REDAKCE-

RECENZE

DOK

Právě teď se nacházím u Andělských vodopádů ve Venezuele, kde rozjímám o nebeské chuti latinskoamerické kávy s dechberoucím aromatem. Nad mou hlavou září nebe s četnými souhvězdími a já mám pocit, že bych se mohla vznášet. Jakkoli by se ovšem mohlo zdát, že jsem se vydala na výpravu za Atlantický oceán, zavítala jsem pouze do nově otevřené kavárny DOK v Liberci. Kavárna se nachází ve zmodernizovaném nádražním doku u hlavního nádraží v Liberci. Opuštěné prvorepublikové prostory vytváří jen pět minut od samotného centra Liberce oázu klidu, kde můžete nechat své myšlenky volně plynout a přitom si vychutnat lahodnou kávu.

Interiér kavárny vás již při vstupu okouzlí svým designem. Původní dřevěné trámy, světlé tóny a vysoké stropy dodávají prostoru otevřenost, takže se ani v případě, že v kavárně nezůstane jediný volný stůl, nebude cítit stísněně. Součástí komplexu tvoří také pražirna výběrové kávy Nordbeans, jejíž část odděluje od kavárny pouze skleněná stěna, jež nabízí zákazníkům náhled do zákulisí přípravy jejich nápoje. Nezapomenutelný dojem ve mně však zanechalo především stropní osvětlení ve tvaru souhvězdí. Myslím, že přesně pro tento designový prvek bude dok mezi širší veřejností známý. Pokud si však při své návštěvě budete chtít užívat posledního podzimního sluníčka, nechybí zde ani pohodlné posezení venku, kde si svůj nápoj můžete vychutnat.

Když se mi podařilo po vstřebání prvního dojmu najít volný stůl, zjistila jsem, že se nacházím ve Venezuele. Každý stůl má totiž přiřazenou jednu zemi, jejíž název najdete na kartičce ležící na

stole, podle které je pro obsluhu při placení jednodušší identifikovat, kde se zákazník nachází. Tento prakticky nepatrný detail však působí originálněji než pouze čísla a zákazník si jej lépe zapamatuje. Shodou okolností nejen země, ve které byl umístěn můj stůl, ale i káva na mlýnku pocházela z Latinské Ameriky. Po prvním doušku lahodné kávy v tak příjemném prostředí jako by mi už vůbec nic nechybělo, avšak lahodný mrkvový dort tomu všemu ještě nasadil korunu. Pokud jste stejně jako já milovníkem sladkého, doporučuji vyzkoušet cokoli z domácí pekárny, jelikož všechny varianty dortů jsou zde pečené s láskou, což na chuti okamžitě poznáte. Pokud ovšem preferujete spíše něco slaného, ani v tomto případě vás DOK nezklame, protože mají v nabídce i spoustu slaných mňamek.

Jestli vás některá z káv osloví při návštěvě kavárny natolik, že byste si ji rádi pořídili domů, naskytne se vám jedinečná možnost si balík čerstvých zrnek koupit i na doma nebo obdarovat své přátele.

Celkově na mě osobně kavárna DOK působila jako velmi inspirativní místo, ideální například k vymýšlení nových projektů, psaní článků nebo jednoduše jen k posezení s přáteli. Myslím, že v sychravém počasí vám toto místo s výbornou kávou a hygge atmosférou poskytne malý únik od reality, v němž se alespoň na chvíli zastaví čas. Ať už se rozhodnete navštívit kavárnu sami či s přáteli, rozhodně neuděláte chybu.

Barbora Elissová (5N)

FEJETON

STRES, ČEKÁNÍ A ZMATEK

Letiště jsou svrchovaná území, naprosto vytržená z kontextu okolního světa. Tvoří jakési mikrosvěty, které se řídí vlastním řádem a kde narazíte na mnoho podivností, jež by ve všední den vyvolaly pozdvižení. Tady? Tady člověk jen pokrčí rameny a dál se nestará. Pro mě letiště značí křižovatky cest vedoucích na neuvěřitelná místa. Ať se vydám kteroukoliv branou, můžu skončit v horké Austrálii, ve zmrzlém Reykjavíku nebo ve starobylé Káhiře. A co tedy činí letiště tak výjimečným?

Za prvé se zaměříme na samotnou budovu terminálu. Ta je navrhována, aby dokázala vyhovět všem základním lidským potřebám plus uspokojila i touhu po nákupech. Proto zde najdeme nepřeborné množství restaurací a kaváren, takže návštěvník má rozhodně šanci vybírat. Přidejte ještě obchody s elektronikou, oblečením a dalšími drobnostmi jako třešničku na dortu a voilá! Mnohdy nechybí ani kaple zasvěcené nejrozšířenějším světovým náboženstvím, zábavní zóny pro děti, sprchy, místa pro kuřáky atd. Svou samostatnost navíc završuje letiště záložním generátorem, takže ani okolní výpadky proudu neznamenají žádný problém. Okolo by mohla nastávat apokalypsa, ale letiště se to příliš nedotkne.

Jako další si přiblížme rozdělení letištního „obyvatelstva“.

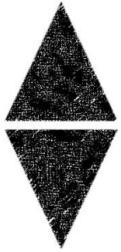
Škatulkování se totiž neubráníme v žádné skupině lidí. Na samém vrcholu pomyslného Olympu si jako králové nebes trůní piloti. Stupeň hned pod nimi zaujímají jejich věrní pomocníci a pomocnice – palubní posádka. Další hierarchickou skupinu tvoří první z uživatelů vzdušných cest. To jsou cestující první třídy. Hned pod nimi následuje business třída a na úplném spodku pyramidy, v prachu bohatších a mocnějších, dlí ekonomická třída. A jak tomu vždy bývá, ti s nejmenším množstvím výsad samozřejmě mnohonásobně převyšují počty všech ostatních. I zde tedy uměle vytvořené imitují lidskou skutečnost.

Proto pozorování lidí pospíchajících halami patří mezi nejzajímavější způsoby krácení času. Během pěti minut lze zahlédnout muže v dokonale vyžehleném a na míru ušitém obleku, rodinku lidí v oblečení podezřele připomínajícím pyžamo, mladý pár ve značkových kabátech a botách a skupinu studentů s ohromnými krosnami. Tady téměř nic není tabu. Vezmu-li si na sebe šilný oděv, někdo si zaručeně oblékl něco ještě horšího. Lidé jsou tak zabraní do svých záležitostí, že ostatní jen krátce přeltnou pohledem a nikdo nic neřeší. Tady je vše povoleno.

Další vlastnost, která letišťům dodává jejich tajuplnosti a nevšednosti, je jejich celková atmosféra. Jako kdyby v jejich halách přestal čas ubíhat normálně. Cestovatel může přiletět z jakéhokoliv časového pásma a v cíli bude pouze „letištní čas“. Ať už je venku půlnoc, sedm ráno nebo pátá hodina odpolední, uvnitř terminálu na tom nesejde. Čas je zde neměnný, lidé spánkově deprimovaní a realita pokroucená.

Díky všem těmto aspektům na mě letiště působí jakýmsi nenarušitelným dojmem. Bylo by snadné si představit, že tu tyto rozlehlé a prosvětlené haly stojí už odjakživa a zůstanou tu i dlouho po nás. Letiště si existují, navždy nedotknutelná. Můžeme jich využít jako mezizastávky na cestě za naším cílem. Procházet, ale ne zůstat. Nikdy ne zůstat. Kdo by taky chtěl být na takovém místě zapomenut?

Marie Malinovská (septima)

ZÁBAVA

OSMISMĚRKA

A	T	K	V	Á	D	O	V	É	D	Á	P	K	P	E
T	U	T	A	N	CH	A	M	O	N	A	S	N	O	C
L	E	S	C	A	U	X		R	T	E	O	O	L	A
A	H	A	T	E	S	E	V	R	Y	P	N	S	Y	K
I	E	U	F	R	A	T	A	V	G	O	I	O	T	I
Z	U	N		R	A	P	A	V	R	S	M	S	E	F
I	S	I	S	O	S	L	B	P	I	N	E	M	I	I
K	M	N	U	H	P	N	O	O	S	Š	CH	K	S	M
K		I	E	Á	E	Ď	H	P	R	E	U	A	M	U
U	V	V	Z	R		Ě	E	E	I	É	F	N	U	M
R		E	O	Ř	Í	M	M	L	S	T	U	R	S	I
A	A	G	N	I	F	S	I	N	E	I	É	A	R	E
T	E	N	K	I	D	U	A	I	Z	M		K	Á	I
N	O	H	T	A	R	A	M	C	A	E	S	A	R	S
S	U	R	Y	P	A	P	T	E	M	S	L	I	N	A

TUTANCHAMON

CAESAR

PÁD

KNOSOS

AHA

VESET

MARATHON

ISIS

BOHEMIA

MĚĎ

NERO

ZÁPLAVY

ŘÍM

MINOS

LESCAUX

TYGRIS

HOR

PAPYRUS

POLYTEISMUS

NINIVE

RE

SEZAM

SFINGA

SEMITÉ

ASIE

KARNAK

EPOS

ZIKKURAT

NIL

EUFRAFAT

SPARTA

POPELNICE

CHUFU

MENI

ŠIVA

ENKIDU

KVÁDOVÉ

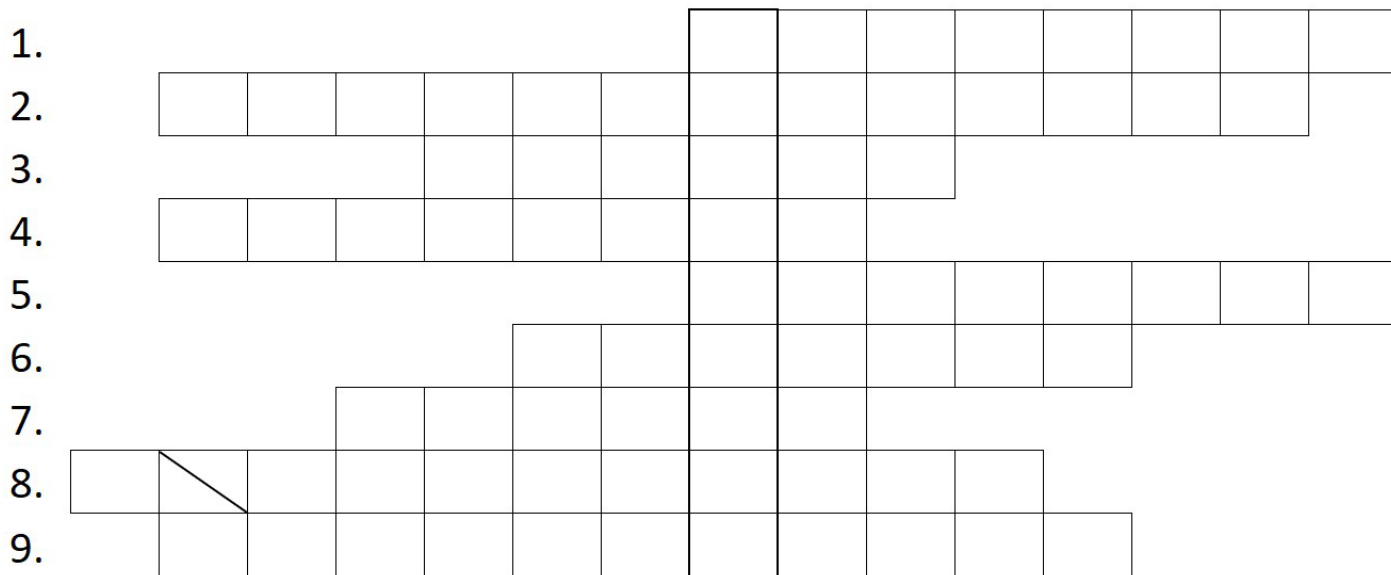
ZEUS

MUMIFIKACE

AUSTRALOPITĚK

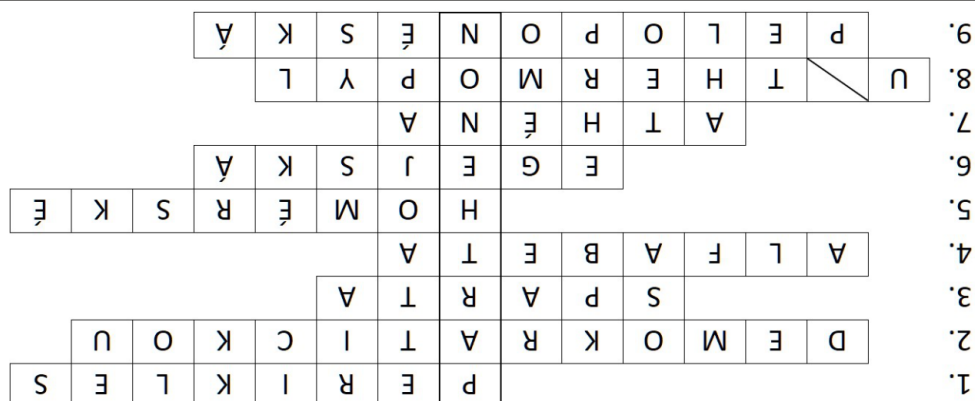
KŘÍŽOVKA

ŘECKÝ CHRÁM, JEHOŽ NÁZEV V PŘEKladU ZNAMENÁ CHRÁM PANENSE JMENUJE ... (TAJENKA)

1. ZA VLÁDY KTERÉHO DEMOKRATICKÉHO VLÁDCE DOŠLO K VELKÉMU ROZKVĚTU?
2. JAKÝ DRUH SPOLEČNOSTI MĚLI VE STAROVĚKÉM ŘECKU?
3. JAK SE JMENOVALO NEJMOCNĚJŠÍ MĚSTO ŘECKA?
4. JAK SE JMENUJE ABECEDA, KTEROU POUŽÍVALI VE STAROVĚKU V ŘECKU?
5. JAK SE JMENUJE OBDOBÍ, VE KTERÉM BYL SEPSÁN EPOS ILIAS A ODYSSEA?
6. JAK SE JMENOVALA OBLAST, V NÍŽ SE NACHÁZELO STAROVĚKÉ ŘECKO?
7. JAK SE JMENUJE ŘECKÁ BOHYNĚ MOUDROSTI?
8. KDE SE ODEHRÁLA 2. BITVA ŘECKO-PERSKÝCH VÁLEK?
9. KTERÁ VÁLKA ZAČALA V ROCE 431 PŘ. N. L.?

připravily: Amálie Tůmová a Kateřina Záklasníková (tercie)

PODĚKOVÁNÍ

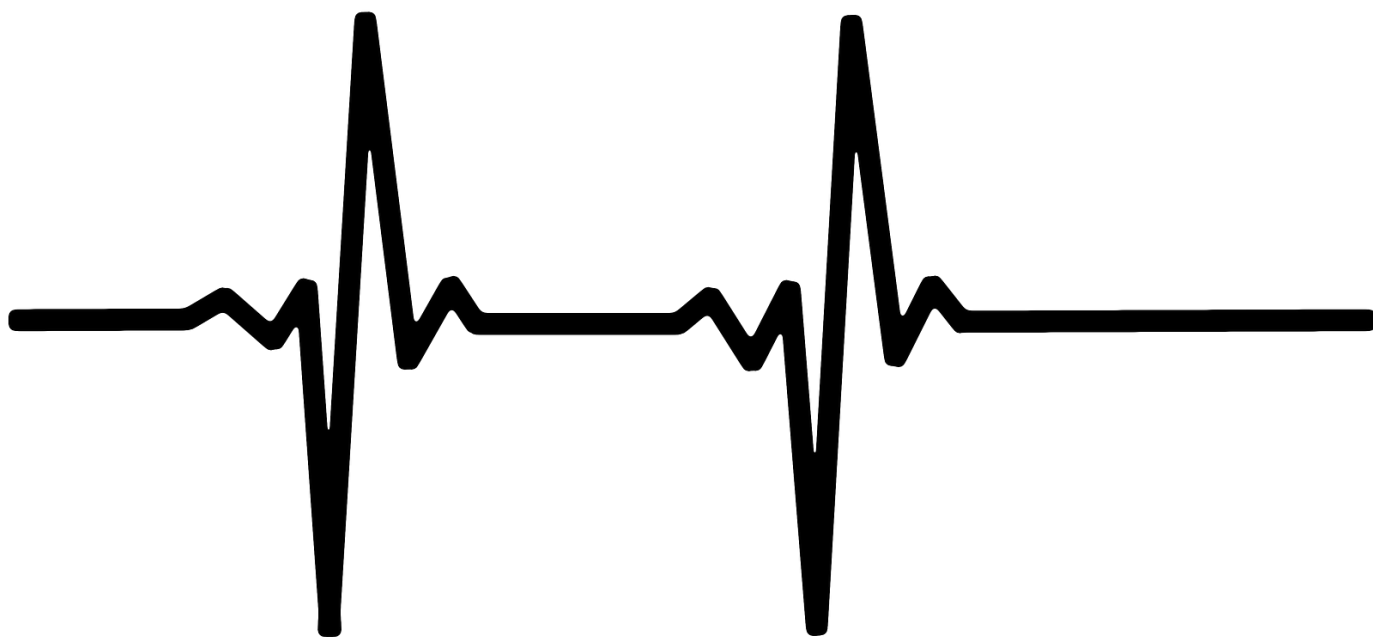
Poděkování patří vám všem, kteří jste dočetli až sem, redaktorům Šaldovin, profesorkám Štěpánce Fantové, Karin Pelz a Radce Blažkové za korekturu a grafikovi Tomáši Ryškovi za editaci. Dále také děkujeme Sofii Munzarové a Báře Elisové za ztvárnění naší obálky.

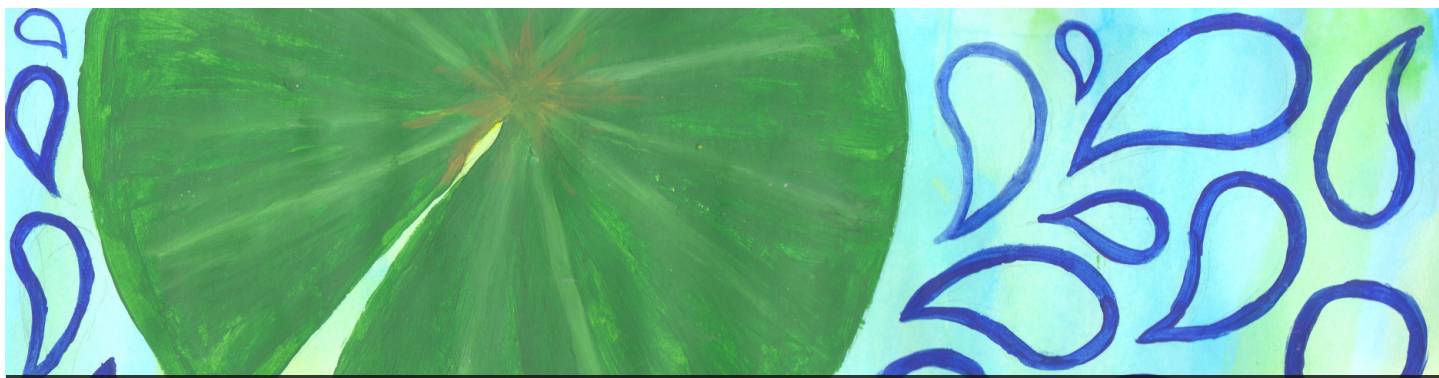
Jakékoli připomínky, dotazy, nápady či zpětná vazba jsou vítány!

Kontaktujte nás prostřednictvím naší facebookové stránky (Šaldoviny), instagramu (fx_saldoviny), emailové adresy (redakce@saldoviny.cz) nebo webu (www.saldoviny.cz).

Mnoho nadhledu do této nejisté doby vám přeje

REDAKCE ŠALDOVIN

„JEDINOU JISTOTOU JE VĚDOMÍ NEJISTOTY.“
- MILAN KUNDERA

